

»Da je niste vredni in je ne zaslužite? Kako govorite, gospod svetnik? Ali mislite, da ne vem, koliko noči je vaša gospa prejokala pred sliko, da bi vas pogled iz milih oči presunil? Ali je mar neznano, koliko dni in noči gori lučka pred kipom Dobrega pastirja v kuhinji, lučka, ki je njena prošnja v nebesa: Gospod, usmili se mojega moža, ozri se na mojega Oskarja, ki je dober, saj nas ima rad, kakor nima blizu kdo svoje družine rad. Gospod svetnik, veste sedaj, kdo vam je izprosil milost, da se je Bog ozrl na vas? Veste sedaj, zakaj vam je navdihnil besede, ki ste jih prej zgovorili in ki so spoznanje, kes in vera, vera?«

Gospa je naslonila svoje čelo na Ovnovo roko in tiho jokala.

»Oven veruje le v svojo družino, krivico hoče kot sodnik popraviti,« se je obrnil okrožni zdravnik na kaplana, kakor da mu tega Oven ni izjecljal, ampak je poznano dejstvo, s katerim mora kaplan računati.

»Kdo mu je navdihnil misel, da mora krivico popraviti? Ali ne Bog? Ali ni ta kes navdih božje ljubezni in usmiljenja? Kar še manjka do tega, da bo Bog zadovoljen z vami, gospod svetnik, o tem se pomeniva sama.«

Kaplan je pomignil gospe in zaprosil z očmi oba zdravnika, da zapustita sobo. Zdravnika sta se obirala. Oven je preplašeno begal s pogledi od žene na okrožnega zdravnika, od okrožnega zdravnika na kaplana, s kaplana na okrajnega zdravnika.

»Oskar,« se je dotaknila gospa ustnic svojega moža, »izpolni mi edino, morda zadnjo željo, pomeni se sam z gospodom kaplanom!« In je prijela zdravnika za roke in ju odvedla iz sobe.

(Dalje.)

Cvetko Golar | Jesenski veter

Jesenski veter in črni vran
letita skoz sivi, oblačni dan.

Le kam jih vihra in slà pelja,
kdo kaže strani jim in pota neba?

Jesenski veter gre v hladen gozd,
o tam je na jelki mračen gost!

In k njemu gre v svate črni vran
in poje in poje mu ves teman.

Poslušá ga gost, plašno vanj strmi
in vran mu steklene izpije oči.

Le veter veselo giblje ga,
da ne bi se zbudil, ziblje ga.